

LUKA BLOOM OMARMT DE EENVOUD

In 1990 veroverde Luka Bloom met zijn eerste schijf *Riverside* direct een bijzondere plek bij het Nederlandse publiek. Zijn handelsmerk werd zijn krachtige, stuwende gitaarspel waarmee hij zijn songs begeleidde. In de loop der jaren leverde Bloom met grote regelmaat nieuw werk af, dat door zijn vaste schare fans over de hele wereld steeds warm werd onthaald. Nu is er *Innocence*, waarvan hij bij het Haagse singer-songwritersfestival de Binnenach en in De Kleine Komedie in Amsterdam veel songs liet horen. Met zijn optredens bewijst Bloom dat klein ook groots kan zijn. De inmiddels vijftigjarige Ier kreeg dankzij een heftig jaar een nieuwe kijk op zijn leven en werk. *Innocence* getuigt daarvan. Het is een opmerkelijke cd met kleine verhaaltjes in liedvorm, waarover Bloom grote verhalen kan vertellen.

Tekst: **Ellen Segeren** Foto's: **Wim van Ophem**

Kun je iets vertellen over de achtergrond van Innocence?

Het is voor mij een bijzondere cd. Alle songs zijn in mijn huis in Kildare geschreven en opgenomen. Anderhalf jaar geleden, toen ik er net woonde, kreeg ik problemen met mijn rechterarm en mijn stem. Na een operatie aan mijn stembanden heb ik vier maanden volledig gezwegen. Daar zat ik dan in mijn nieuwe huis dat ik had gebouwd om muziek te maken, en ik kon niks. Maar ik accepteerde het. Het was een reis naar binnen. Volgend op de operatie heb ik intensieve stemoefeningen gedaan en de werking van de stem bestudeerd. Na dertig jaar misbruik van mijn stem heb ik zodanig leren zingen dat ik die niet beschadig. Nu heb ik meer plezier in zingen dan ooit. Van de peesontsteking in mijn arm had ik al vijftwintig jaar last, maar alles sloeg tegelijk toe. Het lichaam zei stop, ik moest veranderen. De sleutel is dan volledige overgave. Daar heb je veel vertrouwen voor nodig, zeker als je net een huis hebt gebouwd en niet weet waarvan je de rekeningen moet betalen.

Nu, een jaar later, ligt er een cd waar ik erg van houd en heel trots op ben, meer dan op eerdere cd's. Met *Riverside* ging er een wereld

voor me open. Dat gevoel heb ik nu weer. Ik durf het bijna geen wedergeboorte te noemen, omdat die term zo vaak verkeerd uitgelegd wordt, maar het grenst eraan.

Vorig jaar kon ik weer spelen en begon ik nieuwe songs te schrijven. Alle nummers op *Innocence* heb ik toen geschreven, behalve *The city of Chicago*. Meestal zijn de nummers op mijn platen afkomstig uit verschillende periodes, maar op deze plaat is het verband tussen schrijven en opnemen groot. Dat vindt zijn weerslag in de sfeer, die is intiemer dan voorheen.

Is het repertoire op Innocence nog persoonlijker dan op de vorige cd's?

Achter sommige nummers zitten persoonlijke verhalen, zoals de titelsong. In mei ben ik vijftig geworden, een mijlpaal. Als songwriter ben ik tot de slotsom gekomen dat de onschuld in het leven het belangrijkste is om te bewaren en beschermen. Als je die verliest, kun je niet meer creatief zijn, want dan schrijf je als een computer. Het nummer *Innocence* is een statement van die intentie voor mezelf.

Andere songs hebben niet direct met mij te maken, zoals *City of Chicago*, dat ik twintig jaar geleden schreef. Het gaat over het grootste Ierse thema ooit: emigratie. Honderden

jaren waren onze mensen het grootste exportproduct van Ierland. De tegenhanger daarvan - de song *No matter where you go, there you are* - vertelt over een veranderend Ierland. Vroeger hadden we een emigratieprobleem; nu krijgen we een immigratieprobleem. Ineens komen er mensen uit landen waar het moeilijk is naar Ierland vanwege onze gegroeide economie. Dat gegeven kent Nederland allang. Maar onze geschiedenis is anders. Wij werden als een van de weinige Europese landen gekoloniseerd door een ander Europees land, en ineens bevinden we ons in dezelfde positie als de koloniserende landen waar vluchtelingen en asielzoekers naar toe komen. Dat is boeiend, want ik vind dat er al te lang te veel blanke katholieken in Ierland zijn. Ik heb niets tegen het blanke katholicisme, maar als dat de enige cultuur is op het hele eiland, is dat beangstigend. We hebben meer mensen nodig met verschillende huidskleuren en achtergronden en een andere blik op de wereld. Ze brengen allemaal hun wijsheid en liefde mee. Maar het brengt ook racisme aan de oppervlakte. Daarom wilde ik een song schrijven die een positief verhaal vertelt. Het verhaal is verzonnen, maar geïnspireerd door een vriend die in Groningen woont, Mohammed Bouhanna, die op de cd meespeelt.

Een ander verhaal gaat over Fanore Beach in County Clare. Op een dag was ik in Doolin met een vriend die vertelde dat hij de dag ervoor met zijn dochter op het nabijgelegen strand van Fanore was toen de zon boven de Aran Islands onderging. Ze keek hem aan en zei: 'Daddy, thank you for bringing me here.' Ze bedankte hem omdat hij haar naar het strand had meegenomen, maar het leek alsof ze hem ervoor dankte dat hij haar op de wereld had gezet.

De songs zijn allemaal kleine verhaaltjes. Ik schrijf graag over het dagelijks leven, de mooie verhalen die daaruit voortkomen. Het is niet zozeer spiritueel, maar alledaags. Gewone dingen fascineren mij. Muziek kan de mondiale politiek niet veranderen, maar wel het leven van mensen, daar ben ik van overtuigd.

Heeft de nieuwe manier van zingen en spelen gevolgen voor de live optredens?

Toen ik weer ging zingen, heb ik mijn oude repertoire geschrapt. Ik moest met mijn nieuwe stem een volledig nieuw repertoire opbouwen. Ik heb eerst *Innocence* gemaakt. Stapje voor stapje breng ik voor de optredens

sommige oude nummers weer in, maar wel anders dan voorheen. Ook mijn gitaarspel is veranderd. Ik heb besloten om de eenvoud te omarmen. Ik ben gekomen bij de kern: de song, hoe ik die zing, wat ik ermee wil zeggen. Het draait niet meer om de gitaar, die jarenlang het belangrijkste in mijn muziek was. Die is het begeleidingsinstrument geworden. In een tijd waarin mensen volledig geobsedeerd zijn door techniek, ga ik precies de tegenovergestelde kant op. Omdat de nummers van de cd in mijn woonkamer zijn opgenomen, krijgt de luisteraar meer het gevoel erbij te zijn terwijl ik ze zing.

Bestaat er een speciale band met de muzikanten op de cd?

De meesten zijn vrienden, mensen met wie ik al lang speel. Ze weten wat ik wil horen en kennen mijn eigenaardigheden. Een primeur is Kenneth Edge, een verbluffend goede Ierse muzikant, die ik nog niet kende. Op deze cd wilde ik bij *Miracle cure* een specifiek saxofoongeluid horen in de stijl van de Noorse saxofonist Jan Garbarek. Iemand vertelde me dat Ken die vrije manier van spelen beheerste. Hij wilde graag meewerken, maar niet

repeteren. Bel maar als je gaat opnemen, zei hij. Hij hoorde de nummers pas voor het eerst echt toen hij meespeelde. Echt een talent. Dat waren bijzondere momenten. Mijn huis staat tussen weilanden met koeien, en toen Ken speelde, staken alle koeien hun kop over het hek. Hij leek de Rattenvanger van Hamelen wel.

Hoe is het om in Nederland op te treden?

Ik kom graag in Nederland. In 1997 woonde ik in Groningen en sindsdien kom ik elk jaar. Toen *Riverside* net uit was, stond ik in Tivoli in Utrecht. De hele zaal zong mee. Dat is magisch, of je nu in een club staat of in een theater. Nederland is niet wereldberoemd vanwege zijn zangers, maar in de zaal zijn Nederlanders de beste zangers. Als je naar *Sunny sailor boy* op de live-cd *Amsterdam* luistert, hoor je 1800 mensen loepzuiver meezingen. Duitsers zijn bijvoorbeeld bescheiden. Je denkt dat ze er niks aan vinden, maar aan het einde van het optreden gaan ze uit hun dak. Als je in veel landen speelt, hoor je die verschillen goed. Dat is erg leuk.

